

hiszem el még különben szavahihető férfiaknak sem, hogy a Hippokréne vize most a Spree iszaptól nem tulságosan mentes medrében folyik, de ezt az egy tényt dühösen konstatalem. Mert így vagyok érte legmegbízhatóbb szövetségeseinkre. Mert mégis csak külömb dolog a vallások, kulturák kezdeteinek kérdéseivel foglalkozni, mint a tiszaujlaki egyenjogositással

A Jézus-kérdés új kutatója nem terjeszkedett ki a felolvasásaiban mindarra, amit a kutatás a Jézus-legenda kialakulásának a történetéhez már összegyűjtött. Egyetlen erősen megfogott tételből magyarázza, hogy hogyan alakult át Jézus a történeti valóságból az istenfogalomnak egy részévé. A hellénségben mindinkább erőre kapó vágy a monoteizmusra, az egységes istenfogalomra tette azt, hogy Jézus, amint átjutott a tanítása Európába, emberből, vagy mondjuk egy klasszissal felsőbbbrangut: *prófétából istenné vált*. Tehát ugyanaz a sóvárgás látott új istent először az új világrend hirdetőjében, amely úgy szeretettette Szokratesszal a „diamóniumt”, hogy kiitta érte a méregpotharat. Maurenbrechernek ez a felfogása nem új, csak az argumentumok újak, amelyeket az állítása köré csoportosít. Mert hiszen nem az ő sajátja az a vélemény, hogy a kereszténységnek tulajdonképpen való megalapítója nem Jézus volt, hanem Szent Pál és az evangelista Szent János. Jézus maga, a lángelméket annyira jellemző öntudatlansággal tulajdonképpen nem is tudta, hogy mit alkot, amikor a gondolatait hirdeti. Csak a nagyműveltségű, kitűnő agitátor-ösztönű és bizonyos tekintetekben a demagógia fegyvereivel is rendelkező Szent Pál ismerte fel az új tanításnak az igazi jelentőségét, gyakorlati értékesíthetőségét és a világbonthatóan óriás voltát. És a másik, a világ egyik legnagyobb költője, aki görög nyelven irta meg az evangéliumát, minden idők egyik leggyönyörűbb könyvét: Szent János.

A hellén egyisten-szomjazásra vezet tehát vissza Maurenbrecher a Jézus istenvoltát.

az arisztokrata. Ritkán irt már D'Occulto s ép ezért minden sora új és szenzációs meglepetés volt az irodalmi világ előtt.

Othagyta társait és kirohant a gyönyörűsége tavaszi éjszakába. Ész nélkül futott a nyomda felé. Csudálkozva néztek a járőrök a csapzott hajú, felhevült, rohanó Pablo Dicosta után. Nem tudták mire vélni ezt az eszeveszett nagy sietséget. Még a csillagok is jobban kinyitották kíváncsiságuk a szemüket.

— Megölöm Havanna grófot! — hörgögte Pablo Dicosta s ököibe szorult a két keze.

Elszántan a korrektorok szobája felé tartott s a célját szentesítő hazugsággal fordult hozzájuk.

— D'Occulto tárcáját kérem. Megbizott, hogy pótoljam egy kifelejtett sorát.

Mohón ragadta ki a szolgálatkészen feléje nyújtott kézből a papirost. Csillagot tett a tárcá végére, aztán odairta:

Havanna gróf pedig meghalt.

Ember még úgy meg nem volt elégedve magával, mint Pablo Dicosta, amikor a kiszedett kolumnákra pislogva, a kitöltött boszu érzetével othagyta a nyomdát.

Azt, hogy másnap emiatt kitették a szürét a szerkesztőségéből, nem bánta.

— Minden martirnak meg kell szenvednie az elveiért! — gondolta Pablo Dicosta. S boldog volt, hogy Havanna gróf meghalt...

Megunták már a görögök a maguk emberképére teremtett isteneiket és olyan embert akartak végre, aki az isten képét viseli a földön is. Így halt meg Pál s így tűnt föl a kereszt. Körülbelül ez a Maurenbrecher gondolatmenete. Sok nagyon érdekes dolog hiányzik belőle, ami hozzátartozik a Jézus-legendakörhöz.

Csak futóan érintem itt a templáriusok Jézus-felfogását. Ennek a hatalmas, félig katonai, félig papi szuverénül exkluzív rendnek a várszerű klastromaiban a tizenhatodik és tizenhetedik század folyamán misztériumokkal teljes új vallás fejlődött ki. Ennek a tétélei szerint Jézus nem volt a Messiás, hanem ellenkezően, az Antikrisztus egyik megtestesülése. Nem is Jézus volt az igazi neve, hanem Ben Hanocri és nem megjavítani jött a világot, hanem elridegíteni. És a templáriusok levonták a cselekvéseikben is a tanításuk konzekvenciáit. Visszatértek az ősi babiloni, assziri meg médi religióra és olyan kicsapongásokkal ünnepelték Baál istent meg Militta istenasszonyt, hogy a londoni meg a párisi modern fekete misék ártatlan önképzőkori felolvasások hozzájuk mérve. Míg nem azután cserben hagyta őket Baáltiszt és az utolsó nagymesterüknek, Molay Jakabnak a meggyilkolásával összeomlott a rendjük.

A templárius Jézus-felfogás homlokegyenest ellenkezik azzal a magyarázatával a Jézus istenvoltának, amely éppen Baállal és Milittával szemben babiloni, assziri, médi, szuméri legendákra vezeti vissza a földre szállt Isten legendáját. E szerint Jézus nem más, mint a minden vallás kezdetének, az Ősistenségnek, az örök Napnak a szimbóluma. Lehet, sőt bizonyos is, hogy élt az ő születésétől számított időnek az első három vagy négy decenniumában egy Jézus nevű ember, valami rendkívül szuggesztív erejű, csodálatosan intuitív lelkű, megmagyarázhatatlan módon felsőbb intelligenciájú és a meggyőződéséért kinhalálba menő hős, de az istenség sugarát csak az az ősvallás fontará az ő homlokára is, amely kezdete minden vallásnak: a napimádás. E szerint tehát Jézus nem egyéb, mint a napnak egy újabb szimbóluma.

Babilonban főképpen két, de égi testből már emberré stilizált istenséget imádtak. Az egyik volt a férfi, a Nap, a másik volt a nő, a Csillag. Hogy mind a kettő Ősistenség és mind a kettőt már akkor imádták az ember, amikor még csak kezdte az artikulálást, annak bizonyossága az, hogy az egyiknek is, a másiknak is a neve egyetlen egy őshangnak a variációja tulajdonképpen.

Az ősi csillagimádás új jelképe volna tehát e szerint a felfogás szerint Jézus is. Az aranyhajú Isten, aki leszállt a földre. Akkor született, amikor a decemberi legcsütétebb éjszaka múltán újra kezdte átvenni földi birodalmát a Nap. Akkor dicsőül meg, amikor a tavaszi napéjegyenlőség idején a holdtölte után eljön a Husvét. Amikor a Hold kezd veszíteni a fényéből s a Napé lesz a menny egész hatalma.

Beszélni kellene a Jézus-legenda kapcsán azokról a meg nem fejthető elgondolnivalókról, amik annyi tudományos töprenkedésnek voltak már a tárgyai. Hogy honnan kapta Jézus a tudását, a jövőbelátását, a rendszertelen elmondásában is egész rendszerré kialakult új világlátását. Erre is van-

nak elméletek, az egyik Jézus egyiptomi éveiből következteti ki a tanítása alap gondolatait, a másik Jézusnak egy hipotétikus indiai utazásáról beszél és csak új formájú buddhizmusnak gondolja a tanítását. Egyik sem igaz. Mert a jézusi tanításnak az alap-tétele, a „szeressétek egymást” sem nem babiloni, sem nem egyiptomi, sem pedig nem indiai gondolat, hanem egészen individuális: tehát megmagyarázhatatlan valami: egy óriási, öntudatlanságában nagyszerű lángelmének a legprimitívabb, legaxiomatikusabb formában kimondott világlátó igazsága.

Szeged az ipari fejlődés útján.

— Mit tesz a város az iparáért. —

(Saját tudósítónktól.) Nem is olyan nagyon régen még Szegednek volt a legrosszabb híre ipari körökben. Azt beszéltek, hogy ennek a városnak a hatósága nem új ipari politikát, itt nem támogatnak új ipari alakulásokat és ezért a vállalkozó nagytőke messzire elkerülte Szegedet. A város környékén: Temesvárott, Aradon egymásután keletkeztek a nagy ipari vállalatok, gyárépítés gyárépítést követett, Szeged ellenben messzire elmaradt az ipari fejlődés útjáról, amiben kétségtelenül nagy része volt a hatóság nemtörődömségének és annak az ellenszenvnek, amelylyel itt az ipari vállalkozással szemben viseltettek. A külföldi vállalkozókat iparlovagoknak tekintették, jóformán szóba sem állottak velük és csak nagyritkán volt eset arra, hogy ipari vállalkozás hatósági támogatásban részesült. Ez a támogatás is mindenkor sokkal kisebb volt, mint aminőben más városok részesítették a vállalatokat és hogy ennek ellenére Szegeden mégis kifejlődött valamelyes ipari élet, az a vállalkozók áldozatkészségének köszönhető.

Az utóbbi időben és ezt éppen a szegedi ipar érdekében örömmel állapíthatjuk meg, lényegesen megváltozott a város hatóságának ipari politikája. Ma már tudatára ébredtek annak, hogy Szeged mindenképpen alkalmas arra, hogy Délmagyarországnak egyik fontos ipari gócpontja legyen és hogy ez megtörténhessék, ahhoz nem kell egyéb, mint egy kis jóindulat a hatóság részéről, mert a vállalkozási kedv a tőkében meg van annyival is inkább, mert a tőke meggyőződött arról, hogy Szeged mindenképpen alkalmas hely ipari vállalkozások részére. Hangsúlyoznunk kell azonban azt is, hogy Szegeden, a megváltozott ipari politika ellenére is lényegesen kevesebb hatósági támogatásban részesül az ipar, mint más városokban, de ez a kisebb támogatás jelentékeny segítséget jelent a régebbi nemtörődömséggel szemben.

Azonban beszéljenek a tények. Az elmúlt évben újszegedi kendergyára kibővítésére telket kért a várostól a Magyar Kender- és Lenipar Részvénytársaság, Nem ingyen kérte a telket, hanem megfelelő vételárat ajánlott föl érte, de egyben kijelentette azt is, hogy azért a telekért, amelyre munkásházakat akar építeni, nem fizet semmit. A kérés fölött a bizottsági üléseken, a közgyűlésen nagy vita indult meg. Akadtak, akik elleneztek a kérés teljesítését, sőt akadtak olyanok is, akik egyenesen azzal vádolták meg a milliós részvénytársaságot, hogy a telken kukoricát akar termelni. A törvényhatósági bizottság többsége végül is a tanács álláspontjára helyezkedett és méltányolva mindazokat az okokat, amelyek indokolták a kérelmet, januári közgyűlésén teljesítette is azt.

És ez a közgyűlési határozat indította meg Szegeden azt az akciót, amelynek kimondottan célja: fejleszteni a szegedi ipart.

L'appetit vient en mangeant — és egymás-